

νος, τρικέφαλος, και ὄφεις ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος ἀντιτριχῶν. Ἐνεφανίζοντο ἀκολούθως εἰς τὸν Μίνω, Ῥαδάμανθυν, και Ἄκανθον, τοὺς τρεῖς δικαστὰς τῆς καταχθονίου βασιλείας, ὅψ' ὧν οἱ μὲν κακοὶ ἐβασανίζοντο, οἱ δ' ἀγαθοὶ ἀντημεΐβοντο μὲ οὐρανίους ἀγαλλιάσεις.

Ὁ Τάρταρος, ἢ τὰ Τάρταρα, ὁ τόπος τῆς κολάσεως, ἦτον ἡ κατοικία τοῦ σκότους και τῆς φρίκης. Ἐκεῖ ὁ Τάνταλος, διὰ μιὰρὸν ἐγκλημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς, περιεκυκλοῦτο διηνεκῶς ὑπὸ ὕδατων, τὰ ὁποῖα ἐφευγον ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὡσάκις ἐζήτηι νὰ σβῆσῃ τὴν καιουσαν αὐτὸν δίψαν· και συγχρόνως ἐκρέμαντο ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ κλάδοι ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους καρποὺς βρόντες, οἵτινες ἀπεμακρύνοντο, ἅμα τοὺς ἤγγιζεν ἡ χεῖρ του. Ἐκεῖ προσέτι ὁ Ἴξίωv ἦτο μὲ ὄφεις δεδεμένος εἰς τὴν περιφέρειαν τροχοῦ, ὅστις, ἀδιακόπως περιστρεφόμενος, δὲν ἐσυγχώρει κάμμιν παύσιν τῆς ἀγωνίας του. Ἄλλο εἶδος ποινῆς ἐπασχεν ὁ Σίσυφος, καταδικασμένος εἰς τὸ ἀτελεύτητον ἔργον τοῦ κυλίειν πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τῆς κορυφῆς ἀποτόμου ὄρους παμμεγέθη πέτραν, ἣτις μόλις ἐκεῖ φθάνουσα κατεκύλιε πάλιν εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς τόπον. Ἐξ ἐνὸς μέρους κακοῦργοι ἀνηλεῶς ἐμαστιγοῦντο ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἐξ ἄλλου ἄσβεστοι φλόγες ἐβασανίζον ἄλλους ταιλαιπῶρους. Τὸ δὲ Ἠλύσιον, ἡ μονὴ τῶν μακάρων ἦτον ἐρασιμωτάτη και ἠδονικωτάτη χώρα. Πανταχοῦ ἐβλεπέτις θαλερὰ δάση και διαφυγεῖς ρύακας· ὁ ἀήρ ἦτο καθαρός, γαλήνιος, και εὐκρατός· τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἀδιακόπως εἰς τοὺς δρυμῶνας, και φῶς, τοῦ ἡλιακοῦ λαμπρότερον, ἦτο διακεχυμένον καθ' ὅλην τὴν εὐδαιμόνα ἐκείνην χώραν. Οὔτε μέρμυρι οὔτε λίπαι ἠνώχλων τοὺς κατοίκους αὐτῆς, οἵτινες ἐδαπάνων τὸν καιρὸν χαίρομενοι τὰς ἡδονὰς, ὅσας μᾶλλον ἠγάπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ θαυμαζόντες τὴν σοφίαν και δύνανιν τῶν πολυαριθμῶν θεοτήτων.

Ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων σκοπὸν εἶχε μᾶλλον νὰ ἠδύνη τὴν φαντασίαν παρὰ νὰ ὠφελῇ τὴν διάνοιαν. Εἰς μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς ἐτίλουν τὰς εὐχὰς και θυσίας των· πομπαὶ δὲ, ἀγῶνες, δραματικά διασκεδάσεις, και συμπόσια, ἐχαρακτήριζον τὰς ἐορτὰς αὐτῶν. Εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου ἀπηρτεῖτο περιπλῆον ἡ μέθη, ἡ ἀσχημοσύνη, ὁ φόρυβος, και παντὸς εἶδους ἀκολασία. Μὲ τὰ καθήκοντα τῶν ἱερέων δὲν συνηριθμεῖτο και ἡ διδασκαλία τῆς ἠθικῆς· ἐκήρυττον μόνον ὅτι οἱ θεοὶ ἀπαιτοῦσι δουλικὴν θραπείαν, και ἐξωτερικὸν τι δεῖγμα σεβασμοῦ ἀπὸ τοὺς λατρευτὰς των, τοὺς ὁποῖους και ἤθελον βραβεύσειν ἀναλόγως τῆς ἀφθονίας και ἀξίας τῶν προσφορῶν ἐνὸς ἐκάστου. Ἐκτὸς δὲ τῶν δημοσίων ἱεροπραξιῶν ἦσαν και τινες μυστικά, τελούμενα ὑπὸ τῶν μεμνημένων, πρὸς τιμὴν ἰδιαιτέρων θεοτήτων. Ἀπὸ ταύτας ἀξιολογώτεροι ἦσαν αἱ πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι γινόμεναι, και καθ' ἐξοχὴν καλούμεναι τὰ Μυστήρια· ἅπαντες οἱ μεμνημένοι εἶχον ἐνορκον ὑποχρέωσιν ποτὲ νὰ μὴ τὰς ἀποκαλύψωσιν. Οἱ Ἀθηναῖοι μόνον ἦσαν δεκτοὶ εἰς

τὰς Ἐλευσινίους τελετὰς, και πολὺ ἐφρόντιζον νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον αὐτῶν προνόμιον, πιστεύοντες ὅτι ὅσοι ἀπέθνησκον ἀμύητοι κατεδικάζοντο αἰωνίως νὰ κυλιῶνται εἰς τὴν λάσπην και τὴν δυσωδίαν τοῦ Ταρτάρου. Μὲ θάνατον ἐκολάζετο ὅστις ἤθελε διαδῶσειν τὰ μυστήρια, ἢ παρευρεθῆν εἰς αὐτὰ, χωρὶς τακτικῶς νὰ μνησθῇ· ἀλλὰ μ' ὄλον τοῦτο, δὲν ἐλειπον παραβάται τοῦ νόμου, και ἀπὸ τὰς γενομένας ἀποκαλύψεις συμπεραίνομεν, ὅτι τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια συνίσταντο ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ τοιαύτας κρυφίους ἱεροπραξίας και ὀπτικάς πλάνας, ὁποῖαι ἤρμοζον νὰ διεγείρωσι τὸν δεισιδαίμονα σεβασμὸν και φόβον τῶν ἠπατημένων λατρευτῶν. Πομπαὶ, ἀγῶνες, μουσικὴ, και χορὸς ἐσυγκρότουv μέρος ἀπαραίτητον τῆς ἐορτῆς ταύτης, ὡς και πάσης ἄλλης· και τὰ νυκτερινὰ ἔργια τῶν αὐτῆν τελούντων ἦσαν μόλις ὀλιγώτερον παράλογα και κακοῦθη παρὰ τὰ τῶν Βακχευτῶν.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

Ο ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ΠΕΡΣΗΣ.

ΑΠΟ τοὺς διασημότερους ἀγίους τῶν Μωαμεθανῶν εἶναι και ὁ Ἀβδὸλλ Καδὲρ, ὁ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Σουφφιδων τῆς Περσίας. Ἰστορεῖται περὶ αὐτοῦ, ὅτι, νεώτατος ἀκόμη, ἔδειξε κλίσιν εἰς τὸν θρησκευτικὸν βίον, και ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βαγδάτιον διὰ νὰ παιδευθῇ. Ἡ μήτηρ του συγκατένευσεν ἐκβαλοῦσα δὲ ὀδοθήκοντα φλωρία, τὸν εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ και εἶχεν ἀδελφόν, τὸ ἦμισυ ἤθελεν εἶσθαι ἡ κληρονομία του. Ἐκαμὲ δ' αὐτὸν νὰ υποσχεθῇ σεμνοπρεπῶς, ὅτε τὸν ἔδωκε τὸ χρυσίον, ποτὲ νὰ μὴ ν εἶπῃ ψεῦδος, και ἔπειτα τὸν ἀπεχειρέτισε, λέγουσα, « Ὑπαγε, υἱέ μου, σὲ παραδίδω εἰς τὸν Θεόν· εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως δὲν ἐλπίζω νὰ σὲ μεταάδω.»

Ἀφοῦ ὁ νέος ἐφάσεν εἰς τὴν Ἀμαδῶνα, ἡ συνοδία, μεθ' ἧς ὠδοιπόρει, ἐληστεύθη ἀπὸ ἐξήκοντα ἵππεις. Εἰς τῶν ληστῶν ἠρώτησεν αὐτὸν τί εἶχει. « Τεσσαράκοντα φλωρία, » εἶπεν ὁ Ἀβδὸλλ Καδὲρ, « εἶναι βραμμένα ὑποκάτω εἰς τὸ φόρεμά μου. » Ὁ ἄνθρωπος ἐγέλασε νομίζων ὅτι τὸν περιπαίζει. « Τί κρατεῖς; » τὸν εἶπεν ἄλλος. Ὁ νέος ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν. « Ὅτε δ' ἐμοιράζοντο τὰ λάφυρα, προσεκλήθη εἰς λοφιδίον τι, ὅπου ἔστетен ὁ ἀρχηγός του. « Τί ἔχεις σὺ, μικρὲ μου; » ἠρώτησεν αὐτός. « Ἀκόμη τώρα εἶπα εἰς δύο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σου, » ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. « Ἐγὼ τεσσαράκοντα φλωρία συνεβραμμένα εἰς τὰ ἐνδύματά μου. » Ὁ ἀρχηγὸς ἐπρόσταξε νὰ γισθῶσι, και εὗρηκε τὸ χρυσίον.

« Καὶ τί σὲ ἔκαμεν, » εἶπεν αὐτός, εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένος, « νὰ φανερώσης τὸσον ἐγρήγορα τὰ τὸσον καλά κρυμμένα; » « Ἐπειδὴ, » ἀπεκρίθη ὁ Ἀβδὸλλ Καδὲρ, « θέλω νὰ φυλάξω τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι οὐδέποτε θέλω κρύψειν τὴν ἀλήθειαν. »

« Τέκνον, » εἶπεν ὁ κλέπτῃς, « ἔχεις σὺ, ὁ τὸσον μικρὸς, τοιαύτην αἴσθησιν τοῦ πρὸς τὴν μητέρακαθήκοντός σου, και εἶμαι ἐγὼ, ὁ τὸσον μεγάλος, ἀναίσθητος τοῦ πρὸς τὸν Θεόν χρέους μου; Δὲς με τὴν χεῖρά σου, ἀθῶον τέκνον, » ἐξηκολούθει, « διὰ νὰ ὁμῶσο μετανοῖαν ἐπ' αὐτῆς. » Ἐφρόντι δ' ἔκαμεν οὕτω, και οἱ ὀπαδοὶ του ὄλοι ἐξεπλάγησαν. « Σὺ, » εἶπαν εἰς τὸν ἀρχιληστήν, « μὰς ὠδήγησες εἰς τὸ κακόν· σὺ ὠδήγησέ μας και εἰς τὴν ἀρετὴν » ἀμέσως δὲ, κατὰ προσταγὴν αὐτοῦ, ἀπέδωκαν τὰ λάφυρα, και ὤμωσαν μετανοῖαν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ φιλαλήθους τέκνου.